

Αγρυπνία στο Βατοπαίδι για τον Όσιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή (φωτο)

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πενήντα τέσσερα χρόνια συμπληρώνονται σήμερα από τη Κοίμηση του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή, από τις σημαντικότερες μορφές του Αγιορείτικου μοναχισμού την τελευταία 200ετία.

Ο μακαριστός γέροντας αποτελεί πνευματική ρίζα της σημερινής αδελφότητας της Μονής, καθώς ο γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής ήταν πνευματικό τέκνο του μαζί με τον Παπαεφραίμ τον Κατουνακιώτη και τον Φιλοθείτη γέροντα Εφραίμ που σήμερα μονάζει στην Αριζόνα της Αμερικής.

Για το λόγο αυτό οι Βατοπαιδινοί πατέρες τιμούν ιδιαίτερως ως πνευματικό τους παππού τον γέροντα Ιωσήφ, τα λείψανα του οποίου φυλάσσονται στη Μονή Βατοπαιδίου και θα εκτεθούν προς προσκύνημα.

Από τις εννιά απόψε θα τελεστεί ιερά αγρυπνία στο Μοναστήρι και αύριο θα ψαλλεί πανηγυρική θεία λειτουργία στην οποία θα χοροστατήσει ο Ηγούμενος της Μονής, Αρχιμανδρίτης Εφραίμ.

Νωρίτερα τελέστηκε πανηγυρικός εσπερινός με τους πρωτοψάλτες Κώστα Αγγελίδη και Γιάννη Χασανίδη να διευθύνουν τους μουσικούς χώρους αριστερά και δεξιά αντίστοιχα.

Ποιος ήταν ο όσιος Ιωσήφ ο ησυχαστής

Γεννήθηκε το έτος 1898 εις το χωρίον Λεύκες της Πάρου. Η Πάρος είναι ένα μικρό και ήρεμο νησί των Κυκλάδων. Οι γονείς του ήσαν πτωχοί και αναγκάζονταν να εργάζωνται πολύ δια να συντηρήσουν την οικογένειά τους. Ο πατέρας του ωνομάζετο Γεώργιος και απέθανε πολύ ενωρίς. Η μητέρα του Μαρία ανέλαβε την προστασία όλης της οικογενείας. Η μητέρα του ήταν ευλογημένη ψυχή και είχε απλότητα και ακεραιότητα χαρακτήρος και επήγαμε πολύ συχνά εις την Εκκλησίαν δια να λειτουργηθή, αλλά και δια να περιποιηθή τον Ιερόν ναόν.

Όταν ο μικρός Φραγκίσκος -αυτό ήταν το κοσμικόν όνομα του Γέροντος Ιωσήφ- έφυγε δια να γίνη μοναχός η μητέρα του είπε εις τους συγγενείς της: «Το εγνώριζα πως θα γίνη μοναχός από την γέννησίν του. Όταν εγέννησα τον Φραγκίσκον μου και ήμουν ακόμη εις το κρεβάτι με το μωρό δίπλα φασκιωμένο, είδα να ανοίγη η στέγη του σπιτιού και ένας φτερωτός και πολύ ωραίος νέος, που μόλις μπορούσα να τον αντικρύσω από την πολλήν λάμψιν του, κατέβηκε και εστάθηκε πλάι στο μωρό μου και άρχισε να το ξεσκεπάζη με σκοπόν να το πάρη.

Όταν εγώ διαμαρτυρήθηκα λέγοντας, «Τι κάνεις καλέ; Θα μου πάρης το μωρό μου;» Εκείνος επέμενε ότι δια τον σκοπόν αυτόν ήρθε και αυτή είναι η απόφασις. Και δια να με βεβαίωση, μάλιστα μου έδειξε σε ένα σημειωματάριο γραμμένη μια εντολή, ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάρη το μικρό. Όταν αντιστάθηκα, ο Άγγελος

μου έδωσε ένα πολύτιμον κόσμημα σε σχήμα σταυρού και μου πήρε το μωρό». Από τότε πίστευα, έλεγε η μητέρα του Μαρία, ότι κάποτε ο Φραγκίσκος θα ακολουθούσε τον Χριστόν.

Ο Γέροντας ως την εφηβικήν του ηλικίαν παρέμεινε εις το χωριό του και βοηθούσε την μητέραν του εις τις διάφορες εργασίες του σπιτιού. Μετά έφυγε δια τον Πειραιά, όπου εργαζότανε ως μικροέμπορος. Εις την ηλικίαν των εικοσιτριών ετών κέντρον της εργασίας του ήτο η Αθήνα. Ήταν πολύ δραστήριος, αλλά απέφευγε την πονηρία και την αδικίαν.

Τότε άρχισε να μελετά πατερικά βιβλία. Μεγάλον ενθουσιασμόν προκαλούσαν εις αυτόν οι βίοι των μεγάλων ασκητών. Την απόφασίν του δια τον μοναχισμόν την επήρε υστέρα από το ακόλουθο όραμα:

«Ένα βράδυ είδα εις τον ύπνο μου ότι περνούσα έξω από τα ανάκτορα και αμέσως με επήραν δυό αξιωματικοί της ανακτορικής φρουράς και με ανέβασαν εις το παλάτι. Δεν εκατάλαβα τον λόγον και δια τούτο διαμαρτυρήθηκα. Τότε μου αποκρίθηκαν με καλωσύνη να μη φοβούμαι, αλλά να ανέβω, διατί είναι θέλημα του Βασιλέως. Ανεβήκαμε σε ένα πολύ υπέροχον ανάκτορον, ανώτερον από κάθε επίγειον, μουεφόρεσαν μια ολόλευκη και πολύτιμη στολή και μου είπαν· «από εδώ και εμπρός θα υπηρετής εδώ». Και μετά με επήγαν να προσκυνήσω τον Βασιλέα.

Ξύπνησα αμέσως και αυτά που είδα και άκουσα χαράχθηκαν τόσο πολύ μέσα μου, ώστε δεν μπορούσα να κάνω η να σκεφθώ τίποτε άλλο. Σταμάτησα τις εργασίες μου και έμεινα σκεπτικός. Άκουγα ζωντανά μέσα μου να επαναλαμβάνεται διαρκώς εκείνη η εντολή «από τώρα και εμπρός θα υπηρετής εδώ». Όλη μου η κατάστασις εσωτερικά και εξωτερικά άλλαξε».

Έτσι επήρε την απόφασιν και έφυγε δια το Άγιον Όρος. Ο πρώτος σταθμός ήταν τα Κατουνάκια. Εκεί ζούσε τότε ο αείμνηστος Γέροντας Δανιήλ, ο ιδρυτής της αδελφότητος των Δανιηλαίων. Από τον Γέροντα Δανιήλ, ο οποίος ήταν ευλαβής και συνετός άνθρωπος, έλαβε μεγάλην βοήθειαν. Δεν έμεινε όμως μαζί του, διότι αγαπούσε την αυστηρότερη ησυχαστικήν ζωήν.

Σε μια πανηγύρι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος εις την κορυφήν του Άθωνα, εγνώρισε τον Γέροντα Αρσένιο. Έκτοτε ο π. Αρσένιος έγινε ο μόνιμος συνασκητής του και δεν εχώρισαν ποτέ πλέον.

Υποτάχθηκαν εις τον Γέροντα Εφραίμ που είχε την καλύβην του Ευαγγελισμού εις τα Κατουνάκια. Έπειτα μαζί με τον Γέροντά τους Εφραίμ έφυγαν δια την Σκήτην του Αγίου Βασιλείου δια περισσοτέραν άσκησιν.

Μετά την κοίμησιν του Γέροντος Εφραίμ άρχισαν τους μεγάλους ασκητικούς αγώνας. Η άσκησίς τους ήταν η νηστεία, η αγρυπνία και η προσευχή. Κυριώτερον όμως έργον αποτελούσεν δι αυτούς η νήψις και ο εγκλεισμός του νοός εις την καρδίαν.

Το έτος 1938 μαζί με τον π. Αρσένιον μετεκόμισαν εις τις απόκρημνες σπηλιές της Μικράς Αγίας Άννης. Εις ένα από τα σπήλαια αυτά υπήρχε και Εκκλησία του Τιμίου Προδρόμου. Διεμόρφωσαν εκεί τον χώρον, έκτισαν και μερικά κελλία και παρέμειναν εις το σπήλαιον αυτό έως και το έτος 1947.

Εις αυτό το ταπεινόν σπήλαιον του Τιμίου Προδρόμου ασκήθηκαν και ετοιμάσθηκαν τα πνευματικά του παιδιά και έγιναν έπειτα ηγούμενοι εις άλλα μοναστήρια. Εις τον μακαριστόν Γέροντα Ιωσήφ οφείλεται η πνευματική αναγέννησις και επάνδρωσις έξι Ιερών Μονών του Αγίου Όρους και πολλών άλλων γυναικείων αδελφοτήτων εις τον Ελλαδικόν χώρον.

Από το ταπεινόν αυτό σπήλαιον ξεκίνησε και ο Γέροντας Εφραίμ και ίδρυσε εις

τον Καναδά και την Αμερικήν ιερούς Παρθενώνες, πνευματικά φυτώρια απ όπου μεταφυτεύεται και εξακτζώνεται το Ορθόδοξον Πνεύμα, το φως του Χριστού εις τον απόδημον Ελληνισμόν, αλλά και εις τα πέρατα του κόσμου.

Η αρετή έχει κόπον δια να την απόκτηση κανείς. Αλλά όταν την απόκτηση και την ευωδίαν της δεν μπορεί να συγκρατήσει. Το Ορθόδοξον ασκητικόν Πνεύμα μπορεί να αναμόρφωση τον κόσμον και να ανάπλαση τον άνθρωπον που σήμερα έχασε τον δρόμον του, τον προορισμόν του και υποφέρει πολύ.

Το έτος 1951 μεταφέρθηκαν εις την Νέαν Σκήτην, εις την καλύβην του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, όπου παρέμεινε έως την κοίμησίν του που συνέβη την 15ην Αυγούστου του έτους 1959, εορτήν της κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Τα περί της κοιμήσεώς του τα περιγράφει πολύ γλαφυρά ο Γέροντάς μου Εφραίμ εις το βιβλίον «Προθύμως Ανάβαινε», το οποίον είναι έκδοσις της Ιεράς Μονής Φιλοθέου:

«Η αγάπη του προς την Παναγίαν μας είναι ανωτέρα πάσης περιγραφής. Μόνον που ανέφερε το όνομά της τα μάτια του έτρεχαν. Την παρακαλούσε από καιρόν, να τον πάρη, να ξεκουρασθή. Και τον εισήκουσεν η Παντάνασσα. Τον επληροφόρησε ένα μήνα πριν δια την αναχώρησίν του. Με εκάλεσε τότε ο Γέροντας και μου υπέδειξε τι να ετοιμάσωμε. Επεριμέναμε.

Την παραμονήν της κοιμήσεώς του -14 Αυγούστου 1959- επέρασε να τον ίδη ο κ. Σχοινιάς από τον Βόλον·ήσαν γνώριμοι πολύ.

-Τι κάμετε, του λέγει, πως έχει η υγεία σας;

-Αύριον, Σωτήρη, αναχωρώ δια την αιώνιαν πατρίδα. Όταν ακούσης τις καμπάνες, να ενθυμηθής τον λόγον μου.

Το βράδυ εις την αγρυπνίαν της Κοιμήσεως της Παναγίας μας ο Γέροντας συνέψαλλε όσον ηδύνατο με τους πατέρας. Εις την Θείαν Λειτουργίαν την ώραν που εκοινωνήσε τα Άχραντα Μυστήρια είπε· «εφόδιον ζωής αιωνίου».

Ξημέρωσε 15η Αυγούστου. Ο Γέροντας κάθεται στην μαρτυρική του πολυθρόνα στην αυλή του ησυχαστηρίου μας. Περιμένει την ώραν και την στιγμήν. Είναι σίγουρος δια την πληροφορίαν που του είχε δώσει η Παναγία μας, αλλά βλέποντας την ώραν να περνά και τον ήλιον να ανεβαίνει του έρχεται κάτι ωςάν στενοχώρια, ωςάν αγωνία δια την βραδύτητα.

Είναι η τελευταία επίσκεψις του πονηρού. Με φωνάζει και μου λέγει: «Παιδί μου, γιατί αργεί ο Θεός να με πάρη; Ο ήλιος ανεβαίνει και εγώ ακόμη είμαι εδώ!». Βλέποντας εγώ τον Γέροντά μου να λυπείται και σχεδόν να αδημονή του λέγω με θάρρος: «Γέροντα μη στενοχωρήστε, τώρα εμείς θα κάνωμε ευχή» και θα φύγετε».

Εσταμάτησαν τα δάκρυά του. Οι πατέρες, ο καθένας το κομποσχοίνι του και έντονον την ευχήν. Δεν επέρασε ένα τέταρτο και μου λέγει: «Κάλεσε τους πατέρες να βάλουν μετάνοιαν, διότι φεύγω». Εβάλαμε την τελευταίαν μετάνοιαν. Έπειτα από λίγο εσήκωσε τα μάτια του υψηλά και έβλεπε επιμόνως επί δυό λεπτά περίπου. Κατόπιν γυρίζει και πλήρης νηφαλιότητος και ανέκφραστου ψυχικού θάμβους μας λέγει:

«Όλα ετελείωσαν, φεύγω, αναχωρώ, ευλογείτε!» Και με τις τελευταίες λέξεις έγειρε το κεφάλι του δεξιά, ανοιγόκλεισε δυό τρεις φορές ήρεμα το στόμα και τα μάτια, και αυτό ήταν. Παρέδωκε την ψυχήν του εις χείρας Εκείνου, τον οποίον επόθησε και εδούλευσεν εκ νεότητος.

Θάνατος όντως οσιακός. Εις ημάς εσκόρπισε αναστάσιμον αίσθησιν. Εμπροστά

μας είχαμε νεκρόν καιήρμοζε πένθος, όμως μέσα μας εζούσαμε ανάστασιν. Και τούτο το αίσθημα δεν έλειψε πλέον· με αυτό συνοδεύεται έκτοτε η ενθύμησις του αιμνήστου αγίου Γέροντος».

Η διδασκαλία του περιέχεται εις εξηνταπέντε επιστολάς, τας οποίας έχει εκδόσει η Ιερά Μονή Φιλοθέου. Εις αυτάς φαίνεται καθαρά, ότι είναι συνεχιστής και εκφραστής όλης της νηπτικής παραδόσεως.

Ο εμπειρικός τρόπος της ζωής του έδειξε εφαρμοσμένην όλην την διδασκαλίαν του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά. Τα κύματα της θείας χάριτος πλημμύριζαν την ψυχήν του και ο νους του ηρπάζετο εις θεωρίαν. Ήτο κάτοχος του ακτίστου φωτός και άριστος διδάσκαλος της νοεράς προσευχής.

Όλος ο βίος του είναι ένα πνευματικόν συναξάρι που θυμίζει τους παλαιούς ασκητάς της ερήμου. Τους αγώνας του με τα δαιμόνια ούτε να τους ακούση κανείς δεν τολμά σήμερα. Ήταν ανδρείος πολεμιστής εναντίον των παθών και εβίαζε τον εαυτόν του εις αφάντα στον βαθμόν. Απέκτησε πολλήν καθαρότητα και αγνότητα ψυχής και σώματος και είχε ως παράδειγμα πάντα την Παναγία μας. Έγραφε σε μία επιστολή: «Δεν ημπορώ να σας περιγράψω πόσον αρέσκει η Παναγία μας την σωφροσύνην και την καθαρότητα. Επειδή Αυτή είναι η μόνη αγνή Παρθένος, δι αυτό και όλους τοιούτους θέλει και αγαπά».

Ο αείμνηστος Γέρων Ιωσήφ επέρασε όλα τα στάδια της πνευματικής πορείας του ανθρώπου, δηλαδή της καθάρσεως, του φωτισμού και της τελειώσεως. Εγνώρισε όλα τα θεία χαρίσματα αυτών των καταστάσεων.

Έγινε έμπειρος πνευματικός οδηγός, διακριτικός και απλανής οδηγός της πνευματικής ζωής· δι αυτόέγραφε: «αναγκάζομαι να ανοίγω τους αύλακας εις τον κόσμον· καθότι υπάρχει ελπίς να δεχθούν τον λόγον ψυχαί καθαράι και εις εμέ να γίνη ωφέλεια ο μισθός της αγάπης. Λοιπόν ακούσατέ μου τους λόγους, χαρίσατέ μου τας ακοάς...». Η ζωή του και η διδασκαλία του είναι μια ορθόδοξη εμπειρική θεολογία.

Από πνευματικήν υπακοήν εις τον άγιον αυτόν Γέροντα, τον παππούν μας, οφείλομεν να εκτελούμεν τις συμβουλές του, δια να συνεχίζεται και σήμερα η νηπτική και ησυχαστική παράδοσις εις το Άγιον Όρος και να ευαρεστήται και η Υπεραγία Θεοτόκος, της οποίας το περιβόλι ως ανάξιοι κατοικούμεν.

Να έχωμεν την ευχήν του μακαριστού Γέροντος Ιωσήφ.

agioritikovima.gr

*Εκ της εκδόσεως: Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής, έργον Ι. Μ. Καρακάλλου Αγίου Όρους, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη

Ανταπόκριση Άγιο Όρος: Γιώργος Θεοχάρης

Πηγή: agioritikovima.gr